BRUNO FERRERO

Trandafirul de mare preţ

(Istorioare pentru suflet)

Traducerea din limba italiană:
Simona Ştefana Zetea

Trandafirul

Poetul german Rilke a locuit pentru o vreme la Paris. Pentru a merge la Universitate, în fiecare zi trecea împreună cu o prietenă franţuzoaică pe o stradă foarte aglomerată.

Într-un colţişor al acestei străzi, stătea mereu o cerşetoare care cerea de pomană trecătorilor. Femeia şedea mereu în acelaşi loc, nemişcată ca o stană de piatră, cu mâna întinsă şi cu privirile aţintite spre pământ.

Rilke nu-i dădea niciodată nimic, câtă vreme tovarăşa sa îi dăruia mereu câte un bănuţ.

Cu uimire, într-o bună zi, tânăra franţuzoaică îl întrebă pe poet:

- Dar de ce oare nu-i dai niciodată nimica acelei sărmane?

- Ar trebui să-i dăruim ceva pentru suflet, nu pentru trup, răspunse poetul nostru.

În ziua următoare, Rilke veni acolo cu un minunat boboc de trandafir abia deschis şi, aşezându-l în mâna cerşetoarei, se prefăcu că pleacă.

Se întâmplă atunci ceva neaşteptat: cerşetoarea îşi înălţă ochii, se uită spre poet, se ridică cu greu de jos şi, prinzând mâna bărbatului, i-o sărută. Apoi plecă de acolo, strângând la piept trandafirul.

Preţ de o săptămână, n-o mai văzu nimeni. După opt zile însă, cerşetoarea şedea din nou în obişnuitu-i colţişor al străzii. Era tăcută şi nemişcată ca de obicei.

- Oare cu ce o fi trăit în aceste zile în care nu a primit nimica? întrebă tânăra franţuzoaică.

- Cu acel trandafir, răspunse poetul nostru.

„ Lumea noastră are doar o singură problemă, doar una singură, şi anume aceea de a găsi calea spre a reda omenirii un sens spiritual, trezind iar în ea setea de absolut. Ar trebui ca asupra omenirii să cadă rouă din cer, să o învăluie ceva asemănător unui cânt gregorian. Întrucât, este clar că nu putem trăi preocupându-ne doar de ce avem în frigider, de

politică, de bilanţuri şi de cuvinte încrucişate. Nu este cu putinţă să mergem înainte astfel” a scris Antoine de Saint-Exupery.

Aceste istorioare nu sunt de mare preţ. Ele vor însă să vă poată dărui, fie şi pentru o clipă, mireasma trandafirului.

„ Toate acestea le-a vorbit Isus mulţimilor în pilde, şi fără pilde nu le grăia nimic.”

(Matei 13, 34).

Scaunul gol

Un om în vârstă se îmbolnăvise grav. Parohul său se duse la el acasă să îl viziteze. Cum intră în odaia bolnavului, parohul băgă de seamă că acolo era un scaun gol - aşezat într-o poziţie mai ciudată lângă patul pe care stătea întins bătrânul - şi îl întrebă la ce îl folosea.

Omul nostru îi răspunse, surâzând slăbit:

- Îmi închipui că acolo pe scaun sade Isus; înainte de a veni dumneavoastră tocmai stăteam de vorbă cu El. Timp de ani şi ani, am considerat că rugăciunea este foarte grea; asta până când un prieten mi-a explicat că ea nu înseamnă altceva decât a vorbi cu Isus. Astfel, acum îmi închipui că Isus stă pe un scaun în faţa mea, îi vorbesc şi ascult ceea ce îmi răspunde. Aşa nu mai am nici o dificultate în a mă ruga.

După câteva zile, fiica bătrânului nostru intră în sacristie pentru a-l anunţa pe paroh că tatăl său murise.

Spuse:

- L-am lăsat singur doar câteva ceasuri. Atunci când m-am întors în odaie, l-am găsit mort, cu capul sprijinit pe scaunul care dorea să fie mereu alături de patul lui.

„ Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu “

(Matei 5, 8).

Acolo unde se îngemănează cerul cu pământul

Doi călugări citiseră într-o veche carte din biblioteca mănăstirii că undeva, la capătul pământului, există un loc unde cerul se îngemănează cu pământul. Se hotărâră să plece în căutarea acelui loc şi îşi făgăduiră să nu se întoarcă înapoi până ce nu aveau să-l găsească. Străbătură lumea întreagă, înfruntară nenumărate primejdii şi, mai ales, acceptară toate grelele sacrificii pe care le implică un pelerinaj în cele patru colţuri ale lumii. Nu fură scutiţi nici de diversele ispite care pot

împiedeca pe oricine să-şi atingă ţinta. Dar izbutiră să depăşească toate încercările.

Ştiau ei că în acel loc aveau să găsească o poartă la care era de ajuns să bată şi aveau să se pomenească faţă în faţă cu Dumnezeu. Găsiră acea poartă.

Fără a mai pregeta, cu inima cât un purice, bătură.

Încetişor, poarta se deschise. Tremurând din tot trupul, cei doi călugări ai noştri intrară şi... se pomeniră în chiliuţa lor din mănăstire.

Într-o bună zi, pe când avea nişte oaspeţi învăţaţi, Rabinul Mendel di Kozk îi uimi întrebându-i pe neaşteptate:

- Unde sălăşluieşte Dumnezeu? Aceia îl luară în râs:

- Dar ce te-a apucat? Oare nu este lumea întreagă plină de mărirea sa?

Rabinul nostru dădu el însuşi răspunsul aşteptat.

- Dumnezeu locuieşte acolo unde îl lasă omul să sălăşluiască.

Iată esenţialul: să-l lăsăm pe Dumnezeu să sălăşluiască în noi. Dar nu-l putem lăsa să locuiască în noi dacă noi înşine nu suntem prezenţi, prezenţi cu adevărat, dacă noi înşine nu trăim, dacă nu trăim cu adevărat.

„Iată, Eu stau la uşă şi bat” spune Dumnezeu în Scriptură.

Oare noi îi vom deschide astăzi uşa noastră?

Povestea lupului celui rău

Alessio, un copilaş de trei ani spuse:

- Spune-mi povestea lupului celui rău...

Liza, care avea zece ani, îi răspunse:

- Dar nu există lupi răi, ci numai nefericiţi.

Nu există nici oameni răi...

Cele două oglinzi

Într-o bună zi, Satana descoperi un nou mod de a se distra. Inventă astfel o oglindă magică a cărei caracteristică era aceea de a face să se vadă meschin şi zbârcit tot ceea ce era bun şi frumos, în vreme ce făcea să se vadă mai mare şi mai clar tot ceea ce era rău şi urât.

Diavolul îşi ducea îngrozitoarea oglindă peste tot unde mergea. Şi toţi cei care se uitau în ea se cutremurau: orice lucru apărea deformat şi monstruos.

Cel viclean se distra pe cinste cu oglinda aceea a sa: cu

cât erau lucrurile mai respingătoare, cu atât îi plăceau lui mai tare. Într-o zi însă, oglinda îi arătă nişte lucruri atât de plăcute vederii sale încât el izbucni într-un râs dezlănţuit; oglinda îi scăpă din mâini şi se sparse în mii şi mii de cioburi.

Un vânt puternic şi rău făcu să zboare cioburile acelei oglinzi în lumea largă.

Unele dintre acestea, cele care erau mai mărunte încă decât firele de nisip, intrară în ochii multor oameni. Aceştia începură să le vadă toate pe dos: nu băgau de seamă decât ceea ce era urât şi vedeau peste tot numai şi numai răutăţi.

Din alte cioburi se făcură lentile pentru ochelari. Aceia care purtau aceşti ochelari nu mai vedeau nimic din ce e drept şi nu mai puteau judeca lucrurile cu măsură.

Cine oare dintre noi poate spune că nu a întâlnit niciodată astfel de persoane?

Unele cioburi ale oglinzii erau aşa de mari încât fură folosite pe post de geamuri. Amărâţii care ajunseră să aibă astfel de ferestre, uitându-se prin ele nu vedeau decât vecini antipatici, care îşi petreceau timpul punând la cale răutăţi.

Atunci când Dumnezeu îşi dădu seama de cele întâmplate, se întrista. Se hotărî să le vină oamenilor în ajutor. El zise:

- Îl voi trimite în lume pe Fiul meu. El este Chipul meu, oglinda mea. În el se reflectă bunătatea, dreptatea şi iubirea mea. În el se reflectă chipul omului, aşa cum l-am proiectat şi l-am vrut Eu.

Şi Isus veni să fie o oglindă pentru oameni.

A ceia care priveau la El redescopereau bunătatea şi frumuseţea şi învăţau să le deosebească de egoism şi minciună, de nedreptate şi dispreţ.

Cei bolnavi regăseau în El curajul de a trăi, cei disperaţi redescopereau nădejdea.

El îi mângâia pe cei întristaţi şi îi ajuta pe oameni să învingă frica morţii.

Mulţi oameni iubeau această oglindire a lui Dumnezeu şi îl urmară pe Isus. Se simţeau înflăcăraţi de El.

Alţii însă fierbeau de mânie: hotărâră să spargă această oglindă a lui Dumnezeu. Isus fu astfel ucis. Dar în curând se iscă un alt vânt puternic, al Spiritului Sfânt de astă dată. El ridică de la pământ milioanele de cioburi ale oglinzii lui

Dumnezeu şi le împrăştie în lumea întreagă.

Aceia în ai căror ochi intră fie şi cea mai micuţă aşchie din această oglindă încep să vadă lumea şi oamenii aşa cum îi vedea Isus: în ochii lor se reflectă înainte de toate lucrurile bune şi frumoase, dreptatea şi generozitatea, bucuria şi speranţa; răutăţile şi nedreptăţile le par în schimb cu putinţă de transformat şi de învins.

Faima

Un misionar care trăise în China timp de mai mulţi ani şi un cântăreţ care stătuse acolo doar două săptămâni se întorceau în Statele Unite pe bordul aceleiaşi nave. Când acostară la New York, misionarul văzu că pe ţărm o mare mulţime de admiratori îl aştepta pe cântăreţ.

- Doamne, nu pot înţelege, murmură misionarul nostru. Eu am dedicat Chinei patruzeci şi doi de ani din viaţa mea, în vreme ce el a stat acolo abia două săptămâni şi iată că aici sunt mii de persoane venite să-i ureze lui bun sosit acasă, câta vreme pentru mine nu a venit nimeni.

Domnul îi răspunse însă:

- Fiul meu, tu încă nu ai ajuns acasă. *Într-o bună zi, un călător trecu pe la un rabin faimos.*

Fu uimit să vadă că rabinul nu avea altceva decât o odaie plină de cărţi. Avea drept mobilă doar o masă şi o laviţă.

- *Dar, învăţătorule, unde-ţi este mobila? întrebă călătorul nostru.*

- *Dar a ta unde este? întrebă la rându-i rabinul*

- *A mea? Păi, eu sunt doar în trecere pe aici, răspunse călătorul.*

- *Şi eu la fel, zise rabinul.*

A ne juca cu Dumnezeu

Într-o zi, un om se alătură unui grup de copii care se jucau într-o curte. El se apucă să sară capra şi să facă tot soiul de maimuţăreli pentru a-i amuza pe prunci. Mama unuia dintre copii privea de la fereastră. După o vreme, ea coborî în curte şi se apropie de copilul ei.

- Uite fiule, omul ăsta e un sfânt, îi zise ea. Du-te la el!

Omul nostru îl luă pe copil de umăr şj îl întrebă:

- Ce vrei să faci, copile?

- Ştiu şi eu? Întrebă copilul. Tu ce vrei să fac?

- Păi tu trebuie să-mi spui ce ai chef să faci.

- Ei bine, mie îmi place să mă joc.

- Ce-ai zice atunci să te joci cu Dumnezeu? Băiatul rămase cu gura căscată, fără a mai şti ce să răspundă. Atunci, sfântul urmă:

- Dacă izbuteşti să te joci cu Dumnezeu faci lucrul cel mai frumos cu putinţă. Toată lumea îl ia pe Dumnezeu numai în serios, iar El se plictiseşte de moarte în acest fel. Joacă-te cu Dumnezeu, copile. E un tovarăş de joc cum nu s-a mai pomenit.

Un învăţător al legii stătea privind la ce se întâmpla în piaţa unde mişuna lumea. Pe neaşteptate, i se înfăţişă profetul Ilie.

Învăţătorul legii profită de prilej şi îi ceru profetului:

- Fă lumină în necunoaşterea mea: vreunul dintre aceşti neguţători va putea intra în împărăţia lui Dumnezeu?

- Nici unul dintre ei, chiar nici unul! Răspunse profetul clătinând din cap.

În acea clipă sosiră în piaţă doi oameni. Ei începură să facă tot soiul de giumbuşlucuri, glume şi caraghioslâcuri pentru a atrage lumea. În jurul lor, se adunară oamenii cu mic cu mare, amuzându-se, râzând şi aplaudând.

Profetul Ilie exclamă:

- Aceştia vor intra cu siguranţă în împărăţia lui Dumnezeu.

Învăţătorul legii se duse să vorbească cu cei doi măscărici.

- Dar voi ce vindeţi? întrebă el. Ei răspunseră:

- Chiar dacă inima noastră este adesea tristă, vrem să le oferim tuturora bucuria de a trăi.

Mereu găsim un motiv

- Mi-am uitat oare umbrela la dumneavoastră ? mă întrebă o doamnă ce locuia în apropiere de mine şi care mă vizitase cu puţin timp înainte.

- Da, am răspuns eu.

Îmi mulţumi îndelung şi apoi adăugă:

- Dumneavoastră sunteţi tare cinstit! Am întrebat o mulţime de oameni dacă mi-am uitat la ei umbrela şi mi-au zis că nu!

O broască ţestoasă vie tuia în pace la ţară. Într-o bună zi, o vară de-ai ei - care locuia la oraş - o pofti să-i facă o vizită. Arzând de dorinţa de a vedea şi ea un pic lumea, ţestoasa de la

ţară primi invitaţia.

Distanţa nu era mare, până acolo nu era mai mult de un kilometru, dar pentru ţestoasa noastră aceasta însemna cale lungă, îşi făcea totuşi iluzii că drumul nu-i va lua mult timp şi o porni abia în dimineaţa următoare.

Plecă fredonând ceva.

Şi merse ea, şi merse... Pe la amiază, ţestoasa noastră străbătuse doar câteva sute de metri.

Când auzi că un clopot bătea de douăsprezece ori, izbucni:

- Ce clopot prostănac! Nu a trecut nici un ceas de când am ieşit din casă şi iată că bate de amiază. Nici un orologiu nu merge bine şi toţi clopotarii sunt nişte beţivani!

Şi merse ea, şi merse... Soarele apuse şi apărură stelele tremurătoare, iar ţestoasa noastră nu făcuse nici jumătate din cale.

Înfuriată cum nu fusese niciodată, ţestoasa noastră se apucă să ocărască:

- Lumea nu mai este ce era odinioară! Soarele apune mai devreme, stelele răsar fără a ţine seama de ceasuri şi ziua nu mai e făcută din douăzeci şi patru de ore!

Şi, mormăind, porni iar la drum, blestemând drumul, cu prea multe pietre şi prea întortocheat.

Mereu găsim un motiv ca să gândim rău de aproapele nostru.

Pumnul de nisip

Georgio, un băieţandru de treisprezece ani, se plimba pe plajă împreună cu mama sa.

Dintr-odată, el o întrebă:

- Mamă, cum poţi să păstrezi un prieten după ce odată l-ai găsit?

Mama reflectă câteva secunde, apoi, aplecându-se, luă doi pumni de nisip. Ţinându-şi palmele îndreptate în sus, strânse tare un pumn: nisipul îi scăpă printre degete şi, cu cât strângea mai tare pumnul, cu atât nisipul se scurgea mai mult.

În acelaşi timp, ţinu larg deschisă cealaltă mână: nisipul tot rămase în căuşul palmei.

Georgio privi uimit şi apoi strigă:

- Acum înţeleg.

În spatele unei statuete uitată de lume a Fecioarei, aflată

într-o mică bisericuţă de la munte, am găsit „Rugăciunea inimii deschise “. Iată cum sună ea: Doamne, ajută-mă să fiu pentru toţi un prieten care aşteaptă fără a obosi, care are inima deschisă şi bună, care dăruieşte cu iubire, care ascultă neostenit, care aduce mulţumire cu bucurie. Un prieten pe care să poată conta oricine are nevoie de sprijin. Ajută-mă să fiu un prieten de nădejde căruia să i se poată adresa oricine oricând doreşte; să pot dărui o prietenie liniştitoare, să iradiez o pace plină de bucurie, pacea ta, Doamne. Fă să fiu deschis şi primitor mai cu seamă cu cei mai slabi şi lipsiţi de apărare.

Astfel, fără a face cine ştie ce lucruri măreţe, voi putea să îi ajut pe ceilalţi să te simtă mai aproape,

Doamne al blândeţii.

Puterea gândului

Un pelerin mergea pe o drumeag de ţară, când iată că, de undeva de la marginea acestuia, se ivi ceva, poate o piatră, cu o formă ciudată. „E un şarpe”, gândi el.

Şarpele se descolăci, ţâşni şi îl muşcă de moarte.

Pe acelaşi drumeag mai mergea un pelerin; şi aceluia i se ivi în cale o piatră cu o înfăţişare ciudată.

„Iată o pasăre”, gândi la rându-i.

Dintr-o zvâcnire de aripi, pasărea zbură de acolo.

Un şofer se pomeni cu o roată dezumflată la maşină pe un drum întunecos şi singuratic. Coborî, dar îşi dădu seama că nu avea cricul la el. Era cât pe ce să se lase cuprins de disperare, când văzu în depărtare o luminiţă: era o casă izolată.

Se îndreptă pe jos într-acolo, dar începu să frământe în minte tot soiul de gânduri: „ Dar dacă nu-mi va deschide nimeni? “, „ Dar dacă nu au nici ei cric? “, „ Şi dacă nu vor voi să mi-l dea cu împrumut chiar dacă au? “.

Cu fiecare dintre aceste întrebări pline de nelinişte agitaţia sa creştea, astfel încât - pe când ajunse la acea casă şi ţăranul care stătea acolo îi deschise - îşi ieşise atât de tare din fire încât, ridicând pumnul spre el, ţipă:

- N-ai decât să-ţi păstrezi afurisitul de cric!

Fie că ne place ori nu, gândurile noastre sunt cele care trasează drumul călătoriei ce poartă numele de viaţă. Dacă în minţile noastre sunt numai tristeţea şi eşecul, în acestea vom cădea. Dacă ne considerăm stângaci şi dezagreabili, aşa ne vom şi purta. Dacă vom spune unui adolescent că este prost,

aşa va şi fi.

Tapiseria

Un tânăr călugăr a fost poftit pentru câteva luni într-o mănăstire din Flandra pentru a ţese împreună cu alţi confraţi o minunată tapiserie, într-o bună zi, el se ridică indignat de pe laviţa unde stătea şi lucra.

- Ajunge! Nu mai pot continua! Ceea ce mi s-a cerut să fac este lipsit de orice sens! exclamă el. Tocmai lucram cu un fir de aur şi dintr-o dată trebuie să fac nod şi să-l tai fără noimă. Ce mai risipă!

- Fiule, îi spuse un călugăr mai bătrân, tu nu te uiţi la tapiserie aşa cum trebuie. O vezi pe dos şi lucrezi doar o mică parte din ea.

Şi îl duse să vadă din faţă tapiseria care era atârnată undeva sus şi ocupa mare parte din atelier. Tânărului călugăr i se tăie răsuflarea.

Ţesuse şi el o parte dintr-o minunată reprezentare a închinării magilor, iar firul de aur cu care lucrase alcătuia luminoasa aureolă ce înconjura capul Pruncului. Ceea ce tânărului îi păruse o tăietură fără noimă se vădea a fi o minunăţie.

O străveche povestire sufită istoriseşte despre un om căruia Dumnezeu îi făgăduise să-i împlinească o dorinţă.

Omul cugetă câteva clipe şi apoi zise:

- Mi-ar plăcea să săvârşesc binele fără a şti aceasta.

Dumnezeu îi îndeplini această vrere. Mai târziu, Creatorul şi-a dat seama că intenţia omului era atât de bună încât hotărî să o insufle tuturor fiinţelor umane.

Şi aşa este până în zilele noastre.

Să nu ne subestimăm. Poate că nu vom avea niciodată o dovadă în acest sens, dar suntem mai importanţi decât credem. Cu toţii facem parte dintr-un uriaş proiect a cărui frumuseţe negrăită însă nu o vedem niciodată integral.

Cine susţine cerul?

O micuţă pasăre, întinsă pe spate îşi înălţase spre cer picioruşele, ţinându-le nemişcate. O altă pasăre trecu pe acolo în zbor şi o întrebă cu uimire:

- Dar ce faci? De ce stai răsturnată şi cu picioruşele în sus? Ai păţit ceva?

Fără a se mişca vreun pic, pasărea cea mică răspunse:

- Eu susţin cerul cu picioruşele mele. Dacă mă urnesc din loc şi îmi trag picioruşele, cerul se năruie.

În clipa aceea, dintr-un copac din apropiere se desprinse şi căzu la pământ, repede şi tăcută, o frunză.

Micuţa pasăre se sperie foarte tare. Pe dată se ridică şi plecă în zbor.

Cerul, fireşte, nu se clinti din loc.

Un predicator celebru muri şi se duse în rai unde îşi dădu seama că multă lume din oraşul său avea un loc mai bun decât primise el acolo.

Se duse să i se plângă sfântului Petru.

- Nu pot pricepe. Trebuie să fie o greşeală la mijloc. Eu mi-am dedicat întreaga viaţă predicării.

Sfântul Petru îi răspunse:

- A ici sunt răsplătite roadele. Părinte, nu vă amintiţi efectul predicilor dumneavoastră ?

Cu inima îndoită, omul nostru fu silit să recunoască faptul că uneori, în cursul predicilor sale, unii dintre credincioşi adormeau.

- Ei, iată! zise sfântul Petru. În schimb, atunci când oamenii urcau în taxiul acelui şofer de pildă, nu doar că stăteau treji, dar chiar se rugau.

Masa de duminică

Femeia anunţă din bucătărie, aşa cum făcea de obicei:

- E gata masa!

Soţul, care citea ziarul, şi cei doi băieţi, care se uitau la televizor şi ascultau muzică, se aşezară cu mult zgomot la masă şi înşfăcară cu nerăbdare farfuriile. Femeia intră.

Dar, în locul obişnuitelor platouri care miroseau bine, aşeză la mijlocul mesei un mănunchi de fân.

- Dar... ce e asta? întrebară cei trei bărbaţi. Ce-ţi veni?

Femeia se uită la ei şi le răspunse cu un chip de înger:

- Ei bine, nu mi-am închipuit că aveaţi să băgaţi de seamă... Vă gătesc de douăzeci de ani şi, în tot acest timp, nu am auzit din partea voastră vreun cuvânt care să mă facă să înţeleg că mâncaţi altceva decât fân.

Pentru a marca cea de-a zecea aniversare a căsătoriei, o femeie scrise la redacţia revistei pe care obişnuia să o citească soţul său şi ceru să se publice un mesaj pentru acesta. Iată-l: „Iţi mulţumesc, dragul meu, pentru că - dacă astăzi sunt o

femeie, o soţie şi o mamă fericită - ţie îţi datorez asta. Iţi mulţumesc pentru faptul că mă faci să mă simt pretutindeni şi întotdeauna singura femeie importantă pentru tine. Iţi mulţumesc că mă faci să mă simt frumoasă. Iţi mulţumesc că mă faci să mă simt preţuită. Iţi mulţumesc pentru privirile pline de iubire pe care mi le adresezi atunci când suntem în mijlocul altor oameni. Iţi mulţumesc pentru declaraţiile de dragoste pe care mi le faci când şi când, atunci când mă aştept mai puţin. Iţi mulţumesc pentru că exişti. Iţi mulţumesc pentru toţi aceşti minunaţi ani de dragoste. “

Fiecare avem o putere uriaşă, şi anume aceea de a-i face fericiţi ori nefericiţi pe cei de lângă noi. În genere, ajunge pentru aceasta fie şi un „ mulţumesc “ rostit sau uitat.

Taina raiului

Odată, un samurai grosolan şi aspru se duse la un biet călugăr:

- Frate, îi zise, învaţă-mă ce sunt raiul şi iadul!

Călugărul nostru ridică privirile cântărindu-l pe puternicul războinic şi îi răspunse cu un negrăit dispreţ:

- Să te învăţ eu pe tine ce sunt raiul şi iadul? Ba n-am ce să te învăţ. Eşti murdar şi miroşi urât, briciul tău trebuie să se fi ruginit. Nu faci cinste castei samurailor, eşti o lichea. Pleacă din calea mea, pentru că nu te pot vedea în ochi! Samuraiul se înfurie. Începu să tremure, să se înroşească de mânie, nereuşind să-şi recapete graiul. Înşfacă sabia şi o ridică în aer, gata, gata să-l omoare pe călugăr.

- Iată, acesta este iadul, murmură călugărul nostru.

Samuraiul era uimit. Câtă compasiune, câtă resemnare în omuleţul acesta care era gata să-şi dea viaţa pentru a-i oferi această învăţătură, pentru a-i arăta ce este iadul! încetişor, el lăsă în jos sabia, plin de recunoştinţă şi pace.

- Iar acesta este raiul, murmură iar călugărul.

După o viaţă lungă trăită cu eroism, un samurai de soi ajunse dincolo şi fu trimis în rai. Cum însă era un om foarte curios, ceru să i se îngăduie să arunce mai întâi o privire şi în iad.

Un înger îi făcu pe plac şi îl duse până în iad.

Acolo se pomeni într-un salon imens care avea la mijloc o masă plină de farfurii umplute care mai de care cu bucate săţioase şi bunătăţi de neînchipuit. Mesenii care şedeau de jur

împrejur erau însă slabi, palizi şi cu oasele ieşite în afară de-ţi era mai mare mila când îi vedeai.

- Cum este cu putinţă aceasta? îşi întrebă samuraiul nostru călăuza. Cum pot fi aşa slabi cu toate bunătăţile ce le au în faţă?

- Vezi tu, atunci când ajung aici, cu toţii primesc câte două beţigaşe, din acelea folosite îndeobşte la mâncare, cu singura deosebire că sunt mai lungi de un metru şi neapărat trebuie prinse de la capăt. Numai aşa pot să ducă mâncarea la gură.

Samuraiul nostru se cutremură. Pedeapsa acelor nefericiţi era îngrozitoare, deoarece, oricât s-ar fi străduit, ei nu izbuteau să vâre în gură nici măcar o fărâmiţă.

Nu mai vru să vadă altceva şi ceru să fie dus de îndată în rai.

Aici avu parte de o surpriză. Raiul era un salon absolut identic cu iadul.

Şi acolo era o uriaşă masă cu o mulţime de oameni împrejur şi la fel de multe delicioase feluri de mâncare înşirate pe ea.

Ba mai mult, toţi mesenii aveau în mână aceleaşi beţigaşe lungi de mai bine de un metru pe care le ţineau de la capăt pentru a duce mâncarea la gură.

O singură deosebire era însă: lumea din jurul mesei aici era plină de veselie, bine hrănită şi strălucind de bucurie.

- Dar cum e cu putinţă asta? Întrebă samuraiul nostru.

Îngerul răspunse surâzând:

- În iad, fiecare se chinuie să apuce mâncarea şi să şi-o ducă la propria gură, aşa cum a făcut mereu în timpul vieţii. Aici însă, fiecare apucă mâncarea cu beţigaşele şi se străduie să o ducă la gura celui de lângă el.

Raiul şi iadul îţi stau deopotrivă la îndemână chiar azi.

Tata de sub pat

Atunci când eram micuţă, consideram că fiecare tată este ca o lumină în noapte. În fiecare casă era câte un tată, dar eu nu ştiam ce făcea fiecare dintre ei în spatele uşii închise.

Tatăl meu însă pleca de acasă în fiecare dimineaţă, iar seara când se întorcea părea fericit să ne vadă iar. Numai el putea să deschidă capacele de la borcanele cu murături atunci când ceilalţi nu reuşeau. Numai lui nu-i era teamă să coboare

în pivniţă de unul singur. Mereu se tăia atunci când se bărbierea, dar nimeni nu-i dădea un pupic să-i treacă şi nimeni nu făcea caz din asta. Atunci când ploua, desigur că el era acela care se ducea după maşină şi o aducea până la intrare. Dacă era cineva bolnav în casă, el era cel care mergea să cumpere medicamente. El punea cursele de şoareci şi tot el ducea în mână trandafirii până la uşă când mergeam la cineva în vizită pentru ca noi să nu ne înţepăm. Atunci când am primit în dar prima bicicletă, tot el a fost cel care a mers alături de mine kilometrii întregi, până ce am fost în stare să mă descurc singură. Mă temeam de toţi taţii, nu şi de al meu însă. Odată i-am făcut un ceai. Era doar apă chioară cu ceva zahăr, dar el, stând pe un scaun îl sorbea zicând că e nemaipomenit.

De câte ori mă jucam cu păpuşile, aceea care juca rolul de mamă a păpuşilor avea mereu o grămadă de treburi de făcut. Nu prea ştiam însă ce să-i dau de lucru păpuşii ce juca rolul tatălui, aşa încât o făceam să spună: „Bine, eu mă duc acum la lucru” şi o aruncam sub pat.

Când aveam nouă ani, într-o dimineaţă, tatăl meu nu s-a trezit să meargă la lucru. A fost dus la spital şi a murit a doua zi. Atunci m-am dus în camera mea şi am scos de sub pat păpuşa ce juca rolul tatălui. Am găsit-o, am scuturat-o de praf şi am aşezat-o pe pat.

Tatăl meu nu mai făcu de atunci nimic. Nu îmi închipuiam că dispariţia lui avea să-mi producă atâta suferinţă. Nici azi nu ştiu de ce mă doare atât.

(Erma Bombek)

O doamnă mărturisea: „ Tatăl meu a murit deja de câţiva ani şi încă mai simt remuşcare pentru că nu i-am spus niciodată «Te iubesc» “.

Surpriza

Fusese întotdeauna un conformist, unul aşa cum este aproape toată lumea, aspru cu soţia sa şi copiii, membru al unei ligi rasiste - considerând că „este mai bine ca negrii să stea în banca lor”. Dar, aşa cum se întâmplă cu oricine, într-o zi muri.

Ajunse plin de încredere la poarta raiului şi bătu.

Un înger îl primi politicos şi îl pofti în sala de aşteptare. Tastă la computer numele noului venit şi, citind pe monitor rezultatul, zise:

- Îmi pare rău, dar dumneavoastră veţi avea ceva de stat în purgatoriu!

- Nu-i cu putinţă, m-am purtat mereu exemplar!

- Nu pot să fac nimic pentru dumneavoastră, replică îngerul.

- Vreau să vorbesc direct cu El! Exclamă omul nostru îndreptându-se spre uşa care era în spatele îngerului.

- Dacă doriţi... zise îngerul. Dar veţi avea o surpriză...

- De ce? întrebă omul nostru.

- Pentru că El este... negru, răspunse acesta zâmbind.

Să ne pregătim pentru surprize pe când vom ajunge dincolo.

Maimuţele şi licuriciul

O ceată de maimuţe trăia în junglă în apropierea unui sat. Ceea ce le trezea cel mai tare curiozitatea din tot ce era în acel sat era focul. Stăteau ore în şir să privească flăcările roşiatice care dănţuiau în casele şi curţile ţăranilor şi pe aceştia având zugrăvită pe chip încântarea atunci când se ghemuiau pe lângă ele pentru a se încălzi.

Într-o noapte foarte friguroasă, maimuţele noastre văzură un licurici tremurând printre frunzele unui tufiş. Crezură pe dată că era o scânteie din acea minunăţie care îi încălzea pe oameni şi îl luară cu multă grijă.

Îl acoperiră cu iarbă uscată şi rămurele şi îşi întinseră lăbuţele înainte, scoţând ţipete de încântare, fiindcă li se părea că se încălzesc. Ba o maimuţă chiar suflă asupra licuriciului, aşa cum văzuse de atâtea ori că făceau oamenii.

O mică pasăre cu aripioare aurii privea la toate acestea de sus, de pe o creangă de copac. Făcându-i-se milă de bietele maimuţe coborî spre ele în zbor şi le spuse:

- Suratelor, vă înşelaţi, acela nu este foc. Este doar un licurici!

Însă maimuţele noastre o alungară de acolo supărate şi se apucară să sufle cu şi mai multă putere.

- Vă înşelaţi, repeta neîncetat micuţa pasăre cu aripile aurii, zburând în jurul maimuţelor care se înghesuiau în jurul grămăjoarei de frunze şi rămurele. Mergeţi mai bine de vă adăpostiţi!

Înfuriată, una dintre maimuţe înşfacă acea pasăre cu aripioare aurii şi o omorî. Apoi continuară toate să sufle.

Până dimineaţă, muriră toate de frig.

„ Şi, deşi a făcut atâtea minuni înaintea lor, ei tot nu credeau în El. Ca să se împlinească cuvântul proorocului Isaia care a zis: «... Au orbit ochii lor şi a împietrit inima lor ca să nu vadă cu ochii şi să nu înţeleagă cu inima şi ca nu cumva să se întoarcă şi Eu să-i vindec» ".

(Evanghelia după Ioan 12, 37-40).

De aceea mor de frig şi mulţi dintre cei de lângă noi.

Ceva ce nu este de vânzare

O tânără pereche de soţi intră în cel mai frumos magazin de jucării din oraş. Bărbatul şi femeia priviră îndelung la jucăriile colorate aşezate pe rafturi, la cele atârnate de plafon şi la cele îngrămădite la întâmplare parcă pe băncuţe. Erau acolo păpuşi care plângeau şi râdeau, tot felul de jocuri electronice, bucătării în miniatură unde se puteau face prăjituri şi pizza.

Nu reuşeau să se hotărască. Se apropie de ei o vânzătoare tare amabilă.

- Ştiţi, începu să-i zică femeia, avem o fetiţă mică, dar noi suntem mai toată ziua plecaţi de acasă, uneori chiar şi seara.

- Fetiţa noastră nu prea este veselă, continuă bărbatul.

- Am dori să-i cumpărăm ceva care să o facă fericită, reluă femeia, şi atunci când noi nu suntem acasă... Ceva care să o bucure când este singură

- Îmi pare rău, zise zâmbind cu amabilitate vânzătoarea. Noi aici nu vindem părinţi.

Faptul de a hotărî să avem un copil înseamnă a contracta faţă de el cea mai înaltă datorie din câte pot exista pe lume. Toţi micuţii vin la noi cu un bilet de chemare la viaţă şi ne spun:

- M-aţi chemat şi iată-mă. Ce îmi daţi acum?

Astfel începe îndatorirea educativă.

Un băiat de cincisprezece ani vede cam aşa acest lucru:

Voiam lapte
Şi am primit biberonul,
Îmi doream aproape părinţii
Şi am căpătat o jucărioară,
Voiam să le vorbesc
Şi mi-au dat un televizor,
Doream să învăţ

Şi mi-au cumpărat caiete Voiam să gândesc
Şi am primit cunoştinţe,
Doream o perspectivă globală asupra lucrurilor
Şi am dobândit câte o biată idee,
Voiam să fiu liber
Şi m-au învăţat disciplina,
îmi doream iubire
Şi mi-au făcut morală,
Voiam o profesie
Şi am dobândit un loc de muncă,
Doream fericire
Şi am primit bani,
Voiam libertate
Şi am căpătat o maşină,
Doream să aflu sensul lucrurilor
Şi am intrat pe făgaşul carierei.
Voiam speranţă
Şi mi s-a dat doar milă,
Voiam să trăiesc...

Norul de ploaie şi duna de nisip

Un foarte tânăr norişor de ploaie (şi este lucru ştiut că viaţa norilor este în genere scurtă şi agitată) descindea pentru prima oară din ceruri împreună cu un şir de nori denşi şi cu înfăţişarea ciudată.

Pe când treceau deasupra uriaşului deşert al Saharei, ceilalţi nori, cu mai multă experienţă, îl zoriră:

- Hai iute, dacă te opreşti aici, eşti pierdut!

Norişorul nostru era însă curios din fire, aşa cum sunt toţi tinerii, şi se lăsă să lunece spre capătul şirului de nori, care acum semăna cu o cireada de vite bune de înjugat.

- Dar ce faci? Mişcă-te odată! Şuieră dinapoia lui vântul.

Însă norişorul nostru zărise dunele de de nisip auriu şi acesta era un spectacol fascinant. Plutea încetişor. Dunele îi păreau nişte nori de aur mângâiaţi de vânt.

O dună chiar îi surâse, zicându-i:

- Salutare!

Era o dună de nisip tare drăgălaşă, abia alcătuită de vântul care îi răscolea coama strălucitoare.

- Salutare! Pe mine mă cheamă Ola, se prezentă norişorul.

- Iar pe mine Una, răspunse duna.

- Cum îţi petreci tu acolo jos viaţa?

- Ei... cu soare şi vânt. Este un pic călduţ, dar e destul de bine. Dar tu, cum îţi petreci viaţa?

- Tot cu soare şi vânt... şi zburând de colo-colo pe cer.

- Viaţa mea e tare scurtă. Atunci când se va întoarce vântul cel puternic, probabil n-am să mai fiu.

- Şi îţi pare rău că este aşa?

- Un pic. Am impresia că nu sunt bună de nimic.

- Şi eu mă voi transforma în curând într-o ploaie şi voi cădea pe pământ. Aceasta îmi este menirea.

Duna stătu o clipă pe gânduri şi apoi spuse:

- Ştii tu că noi spunem că ploaia este ruptă din rai?

- Nu mă credeam chiar aşa de important, zise râzând norişorul.

- Le-am auzit pe unele dune mai bătrâne povestind cât este de frumoasă ploaia. După ea, noi ne acoperim cu nişte minunăţii ce poartă numele de iarbă şi flori.

- Aşa este, le-am văzut şi eu.

- Probabil eu nu le voi vedea însă niciodată, conchise duna cu tristeţe.

Norişorul nostru cugetă o clipită şi apoi zise:

- Aş putea picura eu ploaia acum asupră-ţi...

- Dar astfel tu ai muri...

- În schimb, tu ai înflori, zise norişorul şi se lăsă să cadă, transformându-se într-o ploaie ce avea culorile curcubeului.

În ziua următoare, micuţa dună avea să înflorească.

Una dintre cele mai frumoase rugăciuni pe care le ştiu zice aşa: „ Doamne, fă din mine o candelă. Aş arde eu, este adevărat, dar astfel le-aş dărui celorlalţi lumină.”

Moartea parohiei

Pe zidurile şi în ziarul oraşului apăru un straniu anunţ funerar: „Cu profundă durere anunţăm moartea parohiei Sfânta Eufrosina. Înmormântarea va avea loc duminică, la ora 11.” Fireşte, în respectiva duminică, biserica Sfintei Eufrosina era mai plină ca niciodată. Nu mai era loc nici să azvârlii un ac. În faţa altarului se afla catafalcul, având pe el un sicriu din lemn închis la culoare. Parohul rosti o predică simplă: „Nu cred că parohia noastră se poate reînsufleţi, dar, de vreme ce suntem cu toţii prezenţi aici, voi face o ultimă încercare. Aş dori să

treceţi cu toţii prin faţa sicriului şi să o priviţi pentru ultima dată pe defunctă. Vă veţi aşeza în şir indian şi va veţi apropia pe rând; după ce veţi privi cadavrul, veţi ieşi pe poarta secundară. La urmă, cine doreşte, poate intra din nou pe poarta principală pentru Liturghie.”

Parohul deschise capacul. Lumea se întreba: „Cine o fi înăuntru? Cine o fi în fapt mortul?”

începură să treacă pe lângă sicriu pe rând, încetişor. Fiecare se apropie şi privi înăuntru, ieşind apoi din biserică Cu toţii părăseau biserica în tăcere, puţin tulburaţi.

Aceasta pentru că toţi aceia care doreau să vadă cadavrul parohiei Sfânta Eufrosina şi priveau în sicriu zăreau, într-o oglindă aşezată pe fundul sicriului, propriul chip.

„ Şi voi înşivă, ca pietre vii, zidiţi-vă drept casă spirituală, preoţie sfântă, ca să aduceţi jertfe spirituale, bine plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. “

(1 Petru 2, 5).

Dacă sarea parohiei noastre este searbădă, la fel este şi aceea a sufletului nostru.

Cu paşi mărunţi

Un student tânăr care avea o profundă sete de a lupta pentru binele omenirii i se înfăţişă într-o zi sfântului Francisc de Sales şi îl întrebă:

- Ce trebuie să fac pentru pacea lumii? Sfântul Francisc de Sales îi răspunse zâmbind:

- Nu trânti atât de tare uşa...

Întotdeauna marile conflicte se nasc din mici neînţelegeri. Multe divorţuri pornesc de la nişte papuci uitaţi sub pat. Dar şi marile iubiri se construiesc cu lucruri mărunte.

Trei broscuţe

Trei broscuţe curioase se aventurară într-o bună zi departe de lacul în care trăiseră întotdeauna şi o porniră şi ele prin lume. În apropierea lacului era o fermă frumoasă.

Broscuţele noastre îşi începură periplul din bătătură. Le zăriră însă două găini care, cu gura apă, se repeziră asupră-le cu ciocurile lor ascuţite, bucuroase că astfel vor mai schimba şi ele meniul.

Dar broscuţele noastre erau deştepte şi îndrăzneţe. Tocmai în acea clipă, fermierul aşeză în faţa intrării în grajd bidonul de lapte. Din două salturi uriaşe, cele trei broscuţe se

azvârliră în bidon. Se pomeniră că înoată în lapte. La început, se simţiră bucuroase şi chiar extaziate. Apoi însă începură să se îngrijoreze. Trebuia neapărat să iasă de acolo cât mai curând, întrucât un fermier înfuriat era mai rău decât nişte găini...

Încercară ele iar şi iar să iasă, însă gura bidonului era strâmtă, iar pereţii săi metalici - netezi şi lunecoşi.

Cea dintâi broscuţă era cam fatalistă. Se trudi un pic şi apoi zise:

- Nu vom ieşi niciodată de aici. Acesta este sfârşitul.

Se lăsă să lunece şi se îneca.

Cea de-a doua broscuţă era o intelectuală, cunoscând multe despre lichide, salturi şi legile fizicii. Făcu iute nişte calcule ţinând cont de distanţa de până la gura bidonului, de diametrul acesteia, de forţa necesară pentru săritură, de greutatea sa, de legea gravitaţiei şi acceleraţiei. Găsi formula corectă şi făcu săritura cu multă putere. Dar... nu ţinuse seama de mânerul bidonului, aşa încât dădu teribil cu capul de acesta, îşi pierdu simţirea şi sfârşi amărâta la fundul recipientului.

Cea de-a treia broscuţă nu încetă nici o clipă să înoate şi să lupte din răsputeri pentru a rezista. Laptele se transformă în unt, lunecos el - dar solid - şi astfel broscuţa noastră izbuti să sară cu uşurinţă afară.

Un proverb african sună cam aşa:
„ În Africa, în fiece dimineaţă, se
trezeşte un leu.
El ştie că trebuie să alerge mai
iute decât gazela pentru a o prinde, fiindcă
altminteri va muri de foame.
în Africa, în fiece dimineaţă, se
trezeşte o gazelă.
Ea ştie că trebuie să alerge
mai iute decât leul, fiindcă altminteri îşi va pierde viaţa.
Când ne trezim dimineaţa, să nu ne întrebăm
dacă suntem lei sau gazele, dar să începem să alergăm. “

Indiferent cum merg lucrurile, să nu deznădăjduim nicicând, ci să luptăm din răsputeri pentru a rezista.

Magazinul

Un tânăr visă într-o noapte că intra într-un mare magazin. În spatele tejghelei era un înger care făcea pe vânzătorul.

- Ce se vinde aici? întrebă tânărul nostru.

- Tot ceea ce ar putea dori cineva, răspunse politicos îngerul.

Tânărul se apucă să înşire:

- Aş dori să se sfârşească toate războaiele din lume, să fie mai multă dreptate pentru cei năpăstuiţi, toleranţă şi generozitate faţă de cei străini, mai multă iubire în familii, locuri de muncă pentru şomeri, o mai profundă comuniune în sânul Bisericii şi...

Îngerul îl întrerupse:

- Îmi pare rău, domnule. Aţi înţeles greşit. Aici nu vindem roade, ci doar seminţe.

Magazinul

O parabolă a lui Isus începe astfel: „ împărăţia lui Dumnezeu se aseamănă cu o sământă bună pe care un om a sădit-o în ogorul său... “

Împărăţia este întotdeauna un început. Un început neînsemnat, aproape nebăgat în seamă. Chiar Dumnezeu însuşi a venit astfel pe pământ: ca o sământă, ca un ferment, ca un mic vlăstar.

O sământă este ca o minune. Până şi cel mai falnic copac se naşte dintr-o sământă măruntică. Sufletul nostru este asemeni unei grădini în care au fost sădiţi germenii celor mai bune fapte şi ai celor mai înalte valori.

Oare îi vom lăsa să crească?

Fugarul

Într-o zi, un tânăr care fugea de un neînduplecat duşman ajunse într-un sat. Locuitorii acestuia îl primiră cu bunăvoinţă şi îi oferiră o ascunzătoare sigură. În ziua următoare, sosiră acolo soldaţii care îl urmăreau. Pătrunseră cu forţa prin case, scotociră până şi în pivniţe şi poduri şi apoi îi adunară în piaţă pe toţi locuitorii satului.

- Vom trece prin foc şi spadă întregul sat dacă, până în zori, nu ni-l daţi pe acel tânăr, strigă în gura mare comandantul soldaţilor.

Căpetenia satului, cu inima sfâşiată, nu ştia dacă trebuia să-l predea pe acel tânăr sau să lase ca oamenii săi să fie ucişi; se retrase aşadar în odaia sa şi deschise Biblia, nădăjduind să găsească acolo un răspuns înainte de ivirea zorilor. După multe ceasuri, la primul cântat al cocoşului, privirea îi căzu pe următoarele cuvinte: „Este mai de folos să piară un singur om

decât întregul popor." Fruntaşul satului închise Biblia, chemă soldaţii şi le arătă unde era ascuns tânărul.

După ce soldaţii l-au dus de acolo pe fugar pentru a-l ucide, în sat se puse la cale o sărbătoare pentru că fruntaşul salvase vieţile oamenilor şi întreg satul. Căpetenia nu se alătură însă celor ce petreceau. Copleşit de tristeţe, el rămase în odaia sa. În timpul nopţii, veni la el un înger care îl întrebă:

- Ce ai făcut? El răspunse:

- L-am predat pe fugar duşmanului, îngerul spuse atunci iar:

- Nu ştii că li l-ai dat pe însuşi Mesia?

- Cum era să ştiu? replică fruntaşul satului plin de nelinişte.

Iar îngerul mai zise:

- Dacă, în loc de a fi citit Biblia, te-ai fi dus o singură dată la el şi l-ai fi privit în ochi, ai fi ştiut-o.

Într-o dimineaţă cenuşie, într-un oraş nordic, un autobus circulă plin fiind de navetişti şi studenţi. Pasagerii stau pe scaune unii lângă alţii, înfofoliţi în hainele groase de iarnă şi prinşi un pic de somn din pricina zgomotului monoton al motorului şi a căldurii degajate de instalaţia specială. Nici unul dintre ei nu vorbeşte. Se văd în fiecare zi, dar cu toţii preferă să se ascundă pe după ziar.

Un glas rosteşte pe neaşteptate:

- Atenţiune! Atenţiune!

Ziarele foşnesc, capetele se înalţă.

- Vă vorbeşte şoferul.

Tăcere. Cu toţii îşi îndreaptă privirile spre ceafa şoferului. Vocea lui este plină de autoritate.

- Lăsaţi cu toţii ziarele deoparte, încetişor, ziarele sunt lăsate în jos.

- Acum întoarceţi-vă şi priviţi la persoana care vă stă alături.

În chip uimitor, cu toţii ascultă. Unii zâmbesc.

- Acum, ziceţi împreună cu mine - continuă şoferul nostru - „ Bună ziua, vecine de scaun!".

Vocile sunt timide, puţin uimite, dar apoi gheaţa se sparge. Mulţi dintre ei chiar îşi strâng mâinile. Studenţii se strâng mâinile. Studenţii se îmbrăţişează. Maşina vuieşte de conversaţii.

Să zicem şi noi: Bună ziua, vecine!

Conştiinţa curată

În inima pădurii locuia odinioară o extravagantă familie de plante carnivore care, cu trecerea vremii, începură să devină conştiente de faptul că obişnuinţele lor erau cam ciudate, şi asta mai cu seamă pentru că zefirul cel bun aducea până la ele veşnicele murmure din împrejurimi.

Sensibile la critici, încet, încet, ele începură să simtă dezgust faţă de carne, până când sosi clipa să o respingă cu totul, refuzând să o mai mănânce, scârbite în asemenea hal încât li se făcea greaţă până şi văzând-o doar.

Atunci se hotărâră să devină vegetariene.

Începând din acea zi, se mănâncă unele pe altele, dar trăiesc în pace, deoarece înjur se vorbeşte doar despre pilda lor bună.

În câte familii nu se întâmplă la fel... „ Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici! Că daţi zeciuială din izmă, din mărar şi din chimen, dar aţi lăsat părţile mai grele ale legii: judecata, mila şi credinţa; pe acestea trebuia să le faceţi şi pe acelea să nu le lăsaţi. Fariseule orb, curăţă întâi partea dinăuntru a paharului şi a blidului ca să fie curată şi cea din afară. Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici! Că semănaţi cu mormintele cele văruite, care pe dinafară se arată frumoase, înăuntru însă sunt pline de oase de morţi şi de toată necurăţia. Aşa şi voi, pe dinafară vă arătaţi drepţi oamenilor, înăuntru însă sunteţi plini de făţărnicie şi de fărădelege “ (Mt. 23, 25-28). Acela care doreşte cu orice preţ să salveze aparenţele în genere distruge, odată cu adevărul, orice posibilitate de împăcare.

Calul sălbatic şi calul domestic

Un cal sălbatic se întâlni cu unul domestic şi începu a-l deplânge pentru condiţia sa de sclav. Animalul astfel compătimit replică spunând că este liber ca pasărea cerului.

- Dar atunci, spuse celălalt, explică-mi şi mie la ce este bună zăbala aceea din gura ta.

- Acela este fier şi este un întăritor dintre cele mai bune.

- Bine, bine, dar ce sunt atunci hăţurile acelea care sunt legate la ea?

- Acelea mă ajută să nu o scap din gură atunci când sunt prea slab ca să o ţin strâns.

- Dar de şa ce îmi spui?

- Aceea mă scuteşte de multă oboseală: atunci când sunt obosit, urc pe ea şi merg pe cal.

Nu este nimeni mai prejos de sclavul care îşi sărută propriile lanţuri şi de omul care îşi justifică proastele obiceiuri care îl ţin prizonier. Nimeni nu este liber dacă nu este stăpân pe sine.

Astronomul

Prietenul meu şi cu mine am văzut odată un orb care şedea de unul singur la umbra templului.

- Priveşte, acela este omul cel mai înţelept din ţinutul nostru, zise prietenul meu, iar eu m-am apropiat de orb pentru a-i da bineţe.

După ce am discutat puţin, i-am zis:

- Iartă-mă că te întreb, dar de câtă vreme eşti orb?

- De când m-am născut, îmi răspunse.

- Şi pe ce cale a cunoaşterii te-ai îndreptat?

- Sunt astronom, îmi spuse.

Şi, punându-şi mâna pe piept, zise iar:

- Cercetez toate stelele, luna şi soarele de aici”.

(Gibran)

O femeie care era pe cale de a muri din pricina unui cancer hotărâse să-şi dedice ultimele zile ale vieţii cunoaşterii de sine.

Ea scria: „Am început să mă ocup de gândurile ce-mi trec prin cap, de obiectele pe care le aleg, de lucrurile pe care le îndrăgesc, de cărţile pe care le citesc. Am înţeles că toate acestea erau un reflex al meu şi spuneau câte ceva despre mine. Astfel am cunoscut o persoană extraordinară: pe mine însămi. Dar, ceea ce am învăţat mai de preţ - după ce am priceput că aveam să le părăsesc pe toate - este faptul că tot ce aveam era în fapt propria-mi persoană, ceea ce sunt. Sunt pe cale de a muri de cancer, dar niciodată nu am fost aşa de vie şi fericită ca acum. “

Doar ştiai...

Într-un trib de indieni, tinerii erau recunoscuţi drept adulţi în urma unui rit de trecere trăit în cea mai deplină singurătate. În acest răstimp de singurătate, trebuia ca ei să-şi dovedească lor înşişi că sunt pregătiţi pentru vârsta maturităţii.

Odată, unul dintre ei se duse până într-o vale verde cu

copaci înfrunziţi şi presărată cu flori strălucitoare. Privind la munţii care înconjurau acea vale, tânărul nostru băgă de seamă un vârf prăpăstios acoperit cu nea de un alb strălucitor. „Am să mă confrunt cu acel munte”, gândi el. Luă pe el cămaşa de bizon, îşi aruncă pe umeri o pătură şi începu să se caţere.

Atunci când ajunse pe vârf, văzu întreaga lume la picioarele sale. Privirea sa se îndrepta înainte fără ca nimica să-i stea în cale, iar inima sa era plină de orgoliu. Apoi auzi un foşnet undeva la picioarele sale, îşi coborî privirile şi zări un şarpe. Înainte ca tânărul să poată schiţa un gest, acesta cuvântă:

- Sunt pe moarte, zise el. Aici sus este prea frig pentru mine şi nu găsesc nimic de mâncare. Pune-mă la tine sub cămaşă şi du-mă până în vale.

- Nu, răspunse tânărul nostru. Îi ştiu eu pe cei din tagma ta. Eşti un şarpe cu clopoţei. Dacă te iau în mână, mă vei muşca şi muşcătura ta mă va omorî.

- Nici pomeneală, răspunse şarpele. Cu tine nu mă voi purta astfel. Dacă faci ce ţi-am cerut, nu-ţi voi face nici un rău.

O vreme, tânărul se opuse, însă şarpele ştia să fie convingător. Până la urmă, tânărul îl vârî sub cămaşă şi îl duse cu el. Atunci când ajunseră în vale, îl luă şi-l aşeză frumuşel pe jos. Pe negândite, şarpele se încolăci, îşi scoase clopoţeii, săltă înainte şi îl muşcă pe tânăr de un picior.

- Dar mi-ai făgăduit, strigă tânărul.

- Doar ştiai ce rişti atunci când m-ai luat cu tine, zise şarpele, târându-se de acolo.

Această istorioară poate fi dedicată tuturor acelora care se lasă ispitiţi de droguri, alcool sau de viteza excesivă pe şosele. „ Doar ştiai ce rişti atunci când m-ai luat cu tine. “ Cum s-ar zice... „după ploaie, dop de paie. “

Ce ni s-a spus şi ce-am fi vrut să ni se spună în copilărie

Iată ce ni s-a spus atunci când eram copii:

Stai cuminte! Mişcă-te! Mai încet! Hai mai repede! Nu pune mâna! Fii atent! Mănâncă tot! Spală-te pe dinţi! Vezi să nu te murdăreşti! Uite cum te-ai murdărit! Taci din gură! Vorbeşte dacă-ţi zic! Cere-ţi iertare! Salută frumos! Hai încoace! Nu tot sta pe lângă mine! Du-te şi tu de te joacă! Nu deranja! Nu alerga! Ai grijă să nu transpiri! Să nu cumva să

cazi! Ţi-am spus eu că ai să cazi... Vai de tine! Nu eşti niciodată atent! Nu eşti bun de nimica! Eşti prea mic... Lasă că fac eu... De acum eşti mare... Du-te la culcare! Scoală-te, ai să întârzii! Am treabă, joacă-te singur! Ia ceva pe tine! Nu sta la soare! Treci la soare! Nu vorbi cu gura plină!

Iată şi ce-am fi vrut să ni se spună când eram copii:

Te iubesc! Eşti frumuşel... Suntem fericiţi că eşti copilul nostru... Hai să vorbim puţin despre tine... Să ne facem un pic de timp şi pentru noi... Cum eşti? Eşti supărat? Ţi-e teamă? Dacă nu ai chef de asta... Eşti drăguţ... Ai pielea moale şi catifelată... Eşti aşa cuminte... Ia povesteşte-mi! Ce ai simţit? Eşti fericit? Mă bucur când râzi! Poţi să plângi, dacă aşa simţi... Nu prea eşti mulţumit... Ce te doare? De ce te-ai supărat? Poţi să spui tot ce vrei... Am încredere în tine... Îmi eşti drag... Şi tu mă îndrăgeşti... Poate uneori nu-ţi sunt dragă... Eu te ascult... Eşti puţin îndrăgostit... Ce crezi despre asta? îmi place să stau cu tine. Aş vrea să stăm de vorbă! Vreau să te ascult atunci când eşti nefericit... Îmi placi aşa cum eşti... Spune-mi dacă mă înşel.

Alături de tine sunt mulţi adulţi care încă aşteaptă acele vorbe pe care ar fi dorit să le audă în copilărie.

Frământând încuietoarea de la poşetă, o femeie spunea:

-Ştiu că soţul meu poate fi tandru şi afectuos. Cu câinele aşa se poartă.

Cei doi pelerini

Doi pelerini urcau pe un drum abrupt, în vreme ce îi şfichiuia un vânt rece. Stătea să se dezlănţuie furtuna. Aşchii de gheaţă şuierau învârtindu-se în vârtejuri ameţitoare printre stânci. Cei doi oameni înaintau cu greu. Ştiau bine că, dacă nu aveau să ajungă la timp la adăpost, aveau să piară în furtuna de zăpadă.

Pe când inima le devenise cât un purice din pricina grijii şi erau aproape orbiţi de ninsoare, ajunseră în apropierea unei prăpăstii, de unde auziră nişte gemete. Un biet om căzuse în hău şi, neputând să se mişte, striga după ajutor.

Unul dintre ei zise:

- Acesta îi este destinul. Acel om este condamnat la moarte. Hai să grăbim pasul sau îi vom împărtăşi şi noi soarta.

Şi se grăbi sa înainteze, puţin plecat pentru a se opune forţei vântului.

Pe cel de-al doilea, în schimb, îl cuprinse mila şi începu să coboare râpa abruptă. Îl găsi pe rănit, şi-l puse pe spate şi urcă iar, chinuit, panta grea.

Se lăsa întunericul. Cărarea era tot mai întunecată. Pelerinul care purta rănitul în spate era asudat şi tare ostenit, când zări luminile adăpostului. Îl însufleţi pe rănit, spunându-i să reziste, dar, pe neaşteptate, se împiedică de ceva întins de-a latul cărării. Privi şi nu putu să nu tresară de oroare: la picioare sale era întins trupul tovarăşului său de drum. Frigul îl omorâse.

El scăpase de aceeaşi soartă numai pentru că se ostenise să-l poarte pe umerii săi pe amărâtul pe care îl salvase din râpă. Trupul acestuia şi efortul menţinuseră căldura care i-a fost necesară pentru a supravieţui.

Tânăra era în cele mai proaste toane cu putinţă. Îşi scosese la iveală toţi ţepii, asemeni unui arici speriat de un animal. Erau prea multe îndatoriri acasă, i se adresau prea multe întrebări, prea multe... multe altele! Mama îi repeta aceeaşi veşnică predică, cu raţionamentele, explicaţiile şi recomandările aferente.

Tânăra se cătrăni şi mai rău. Apoi, privindu-şi mama în ochi, izbucni:

- Mamă, sunt sătulă de toate predicile tale obositoare! De ce nu mă strângi mai degrabă în braţe? Nici o povaţă nu mi-ar putea face mai mult bine decât acest gest! Mama rămase cu gura căscată. Fiica ei cerea din priviri o îmbrăţişare. Cu un glas în care se simţeau lacrimile gata să izbucnească, zise:

- Vrei... vrei să te îmbrăţişez? Dar ştii că şi eu vreau ca tu să mă îmbrăţişezi?

Şi îşi luă fiica la piept cu braţele larg deschise, îmbrăţişând-o ca şi când ar fi fost tot copilul de odinioară.

Fiecare, indiferent de vârstă (chiar şi la şaptezeci de ani) are nevoie de mângâierea unui sărut, de o îmbrăţişare, de exprimarea concretă a iubirii. Adesea suntem prea rezervaţi, prea timizi pentru a ne arăta adevăratele simţăminte, astfel încât le ascundem mai degrabă după o mască rece şi severă, de teamă să nu-i lăsăm pe cei pe care îi iubim să vadă slăbiciunea noastră.

Cu toate acestea, numai căldura umană nepoate scăpa din frigul epocii noastre.

Ceva bani

- Învăţătorule, ce gândeşti dumneata despre bani?

- Priveşte pe fereastră, zise rabinul. Ce vezi?

- Văd o femeie cu un copil, o căruţa trasă de doi cai şi un ţăran ce merge la târg.

- Bine, acum uită-te în oglindă. Ce vezi?

- Păi ce-ai dori să văd, învăţătorule? Pe mine, fireşte.

- Gândeşte-te acum: fereastra este făcută din sticlă, iar oglinda este şi ea din sticlă. Ajunge un strat subţire de argint pe această sticlă şi omul nu se mai vede decât pe sine.

Suntem înconjuraţi de oameni care şi-au transformat ferestrele în oglinzi. Ei cred că privesc „ afară”, când de fapt se contemplă continuu pe ei înşişi. Să nu permitem ferestrei inimii noastre să se preschimbe într-o oglindă.

Peştera

Un beduin, urmărit de nişte duşmani crunţi, fugi într-acolo unde deşertul era mai aspru şi pietrele mai tăioase. Alergă şi iarăşi alergă şi nu se opri până ce nu auzi că tropotul copitelor de la caii celor care îl urmăreau slăbeşte şi apoi piere cu totul.

Numai atunci aruncă o privire de jur împrejur. Ajunsese într-o înspăimântătoare trecătoare, cu nişte pereţi de granit şi nişte intrânduri de bazalt închis la culoare. Cu multă uimire, descoperi un fel de cărăruie care urca din acea trecătoare.

O porni pe aceasta şi, după puţin timp, se pomeni la gura unei peşteri adânci şi întunecoase. Se strecură în acel loc întunecos cu pas şovăitor.

- Îndrăzneşte, frate! îl încuraja o voce binevoitoare.

În penumbră, beduinul zări un pustnic care se ruga.

- Aici locuieşti? îl întrebă beduinul pe acesta

- Fireşte.

- Dar cum poţi supravieţui în această peşteră, singur, sărac, departe de lume?

Pustnicul zâmbi:

- Nu sunt sărac, am o mulţime de comori.

- Unde?

- Priveşte într-acolo. Pustnicul îi arătă o mică fisură care se deschidea într-unui din pereţii peşterii şi îl întrebă:

- Ce vezi?

- Nimica.

- Chiar nimica? întrebă iar pustnicul.

- Doar un petec de cer.

- Un petec de cer... şi asta nu-ţi pare o comoară minunată?

Citeam mai demult povestea unui prizonier al naziştilor care scria - plin de încântare -familiei sale că fusese mutat dintr-o celulă cu patru pereţi goi într-alta, având în susul unuia dintre ziduri o fereastră prin care se puteau întrezări cerul albastru al dimineţii şi câteva stele ale nopţii. Aceasta era o mare comoară pentru el.

Noi putem vedea întreaga boltă cerească şi totuşi preferăm să ne uităm la televizor.

Parfumul

Hinduşii istorisesc o legendă stranie... aceea a căprioarei de pe creste.

Cu mulţi-mulţi ani în urmă, era o căprioară care simţea în nări un puternic parfum de mosc. Ea se căţăra pe crestele verzi ale munţilor şi simţea acel minunat parfum, atât de pătrunzător şi dulce. Alerga ca o săgeată prin păduri şi acel parfum o însoţea mereu, plutind în aer.

Căprioara noastră nu izbutea să priceapă de unde venea acea mireasmă care o tulbura într-atât

Ea se asemăna cu cântecul unui flaut, la a cărui chemare nimeni nu putea rezista.

Şi iată, căprioara noastră o porni la fugă din codru în codru - în căutarea izvorului acelui minunat şi tulburător parfum.

Căutarea era tot ceea ce mai ştia. Biata făptură nu se mai gândea nici la hrană, nici la apă, nici la somn şi nici la altceva. Ea nu ştia de unde venea chemarea acelei miresme, dar simţea că trebuie să-i dea ascultare, căutându-i urma prin păduri, peste văi şi munţi, ceea ce şi făcu până când, înfometată, ostenită, fără nici o vlagă şi alergând înainte doar la întâmplare, lunecă de pe o stâncă şi căzu rănindu-se de moarte.

Rănile sale erau dureroase şi adânci. Căprioara noastră îşi linse pieptul însângerat şi, în acea clipă, descoperi un lucru de necrezut. Parfumul, acea mireasmă care o vrăjise, chiar din trupul său venea, din acel „săculeţ” de mosc pe care îl au toate căprioarele din specia sa.

Biata făptură respiră adânc acel parfum, dar era prea

târziu…

„Prea târziu te-am iubit, frumuseţe străveche şi mereu nouă, prea târziu te-am iubit. Tu erai înlăuntrul meu, iar eu în afară trăind fără tine şi aruncându-mă asupra acelor frumuseţi pe care tu le-ai plăsmuit şi care fără tine nu ar fi putut exista. Tu erai mereu cu mine, dar eu nu te-am găsit. “

(sfântul Augstin)

Calul lui Alexandru

Atunci când împlini douăzeci de ani, Alexandru cel Mare primi în dar de la tatăl său, regele Filip, un cal pe care nimeni nu reuşise vreodată să-l stăpânească: Bucefal, un cal cu o înfăţişare frumoasă, dar îndărătnic şi sălbatic din fire. Alexandru voia cu orice preţ să-l îmblânzească.

- Fiul meu, avem atâţia alţi cai, de ce nu găseşti oare altul? îl întreba bunul rege Filip.

Însă Alexandru voia să-l îmblânzească numai pe Bucefal. Încerca aceasta de trei luni şi, cu toate mângâierile şi şoaptele prieteneşti, nu izbutise să-l încalece nici o clipă.

Aceia care încercaseră aceasta înaintea sa îi ziceau:

- Înţelege Alexandru, dă-i drumul în pădure până nu-ţi face rău!

Într-o zi, privind la sălbaticul său prieten, Alexandru îşi dădu seama că acel cal îşi ţinea capul plecat, aproape ascuns între picioare.

Acestea se petreceau sub soarele arzător al amiezii.

Cugetând un pic, Alexandru îşi aminti că Bucefal făcea mereu aşa în zilele însorite şi niciodată seara sau în zilele urâte. El considerase că era mai uşor să încerce să-l îmblânzească în zilele înnorate. Dintr-odată, îi veni o idee: „Poate că îi este teamă de soare.”

Când soarele strălucea mai tare pe cer, Alexandru sări înaintea lui Bucefal, îi prinse bine capul în mâini şi, cu toată puterea, îl făcu să şi-l ridice spre cer. Ochii calului se aţintiră pentru prima dată spre soare. Alexandru îşi dădu seama că nu mai fulgerau ca înainte, ci deveneau tot mai blânzi. Păreau chiar că ar surâde.

Atunci când tânărul slăbi strânsoarea, capul calului rămase ridicat, mândru şi liniştit. Alexandru scăpă un strigăt de uimire, îl îmbrăţişa, îl încalecă dintr-o săritură şi o porni nebuneşte la galop prin câmpiile Macedoniei.

Bucefal învinsese teama de a privi la soare. De acum oamenii aveau să îl înspăimânte şi mai puţin.

„Iar în sinagogă era un om având spirit de demon necurat, şi a strigat cu glas tare: lasă, ce ai cu noi, huse Nazarinene? Ai venit ca să ne pierzi? Te ştiu cine eşti: Sfântul lui Dumnezeu “

(Evanghelia după Luca 4, 33-34)

Acesta este strigătul unei religiozităţi răsturnate, aceea a diavolilor, a ateilor: Dumnezeu inspiră teamă.

Câţi nu sunt speriaţi de Dumnezeu, câţi oameni nu caută să se apropie de El cât mai puţin, să îi vorbească doar în grabă, fără a-l privi în faţă şi, de îndată ce pot, cu un oftat de uşurare, se îndepărtează de El, pentru că îi deranjează?

Această atitudine este cea mai îndepărtată de adevărata relaţie cu Dumnezeu, care este perfecţiunea iubirii.

Înţelepciunea vulpii

Un leu îşi deschise larg fălcile în faţa unei oi şi o întrebă dacă i se pare cumva că respiraţia sa este grea. Oaia răspunse:

- Da.

- Proasto! zise leul şi îi zdrobi ţeasta cu o muşcătură puternică.

Îl întrebă apoi acelaşi lucru şi pe lup.

- Nu, răspunse lupul.

- Linguşitorule! zise leul sfâşiindu-l. Apoi se duse să o caute pe vulpe ca să-i adreseze aceeaşi întrebare.

- Să spun drept, înălţimea voastră, răspunse vulpea, sunt atât de răcită încât nu reuşesc să simt nici un miros.

Învăţăcelul unui filosof se duse să-şi vadă maestrul pe patul de moarte.

- Lasă-mi moştenire un pic din înţelepciunea ta, îi ceru el.

Înţeleptul căscă gura şi îl pofti pe tânăr să se uite înăuntru.

- Am limba în gură? îl întrebă el.

- Desigur, răspunse învăţăcelul.

- Dar dinţi mai am în gură?

- Nu, replică învăţăcelul.

- Ştii tu de ce limba durează mai mult decât dinţii? Deoarece este moale şi unduioasă. Dinţii cad curând pentru că sunt tari. Ei, acum ai învăţat tot ce merită să ştii. Eu nu mai am ce să te învăţ.

Schimbul

O copilită de cinci ani îşi sâcâia una într-una tatăl, neîncetând să-l întrebe ce avea să-i aducă din oraş. Până la urmă, tatăl îşi pierdu răbdarea.

- Cumpără-mi asta, cumpără-mi aia, îşi ieşi el din fire. Tu nu te gândeşti decât la ce trebuie să-ţi dea ţie părinţii. Aş vrea şi eu să ştiu ce ne dai tu nouă în schimb!

Răspunsul copilei îl lăsă însă fără grai.

- Iubire, zise ea simplu.

Un miliardar spuse moştenitorilor săi pe patul de moarte:

- *Vă las acum, copiii mei...*

- *Cât? întrebară ei în cor.*

Un om cu adevărat bogat este acela căruia copiii îi sar în braţe atunci când are mâinile goale. Oare noi ce aşteptăm în schimb?

Pisica

Era odată o pisică; ea ardea de iubire pentru un tânăr. Era atât de îndrăgostită, încât ceru unei zâne să o transforme într-o femeie frumoasă, în stare a-l cuceri pe tânăr.

Zâna îi făcu pe plac, iar pisica luă înfăţişarea unei femei. Făcu cunoştinţă cu acel tânăr şi, la puţină vreme, începură pregătirile pentru nuntă.

Sosi şi ziua nunţii, care fu celebrată cu cânturi, dansuri şi hore. Se aprinseră o mulţime de făclii şi oaspeţilor li se oferiră multe şi delicioase feluri de mâncare.

Totul mergea de minune. Când iată că dintr-odată mireasa zări fugind pe acolo un şoricel şi pe dată o porni la goană după el.

Lumea noastră încurajează amăgirea: suntem prea obişnuiţi să credem în publicitate. Mereu zicem: „ Ce mă bucur să te văd! Hai să povestim într-una din zile... Dar ce haină frumoasă ai!” unor persoane pe care le urâm, pe care preferăm să le evităm, a căror vestimentaţie nu ne place.

Avem câte o mască pentru fiece prilej. O mască pentru prieteni, una pentru şef, una pentru soţ sau soţie, una pentru vecini, una pentru Dumnezeu... Dar va veni odată momentul care va pune capăt întregii comedii. „Feriţi-vă de aluatul fariseilor, care este făţărnicia. Că nimic nu este acoperit care să nu se descopere şi nimic ascuns care să nu se cunoască. De aceea, câte aţi spus la întuneric se vor auzi la lumină; şi ce aţi

vorbit la ureche, în odăi, se va vesti de pe acoperişuri. “

(Evanghelia după Luca 12, l-3)

Deţinutul şi furnica

Un om a fost condamnat la 20 de ani de închisoare. Desigur, problema sa era acum felul în care avea să-şi omoare timpul. După câteva luni, descoperi că nişte furnici îşi găsiseră lăcaş pe sub tencuiala deteriorată a celulei sale. Una dintre acele furnici părea înzestrată cu tot felul de talente, iar deţinutul nostru hotărî să o dreseze. Avu nevoie de foarte multă răbdare, dar - după cinci ani - furnica răspundea la diverse ordine, dansa pe un fir de păr întins bine şi ştia să execute dublul salt mortal. După alţi cinci ani, minunata (şi longeviva) furnică ştia să interpreteze toate cântecele de la Sanremo. După încă cinci ani, ea vorbea corect patru limbi.

Tocmai era pe cale de a o învăţa şi pe cea de-a cincea când omul nostru fii eliberat.

Plecând, el îşi vârî furnica în buzunar, visând ca îl va ajuta să câştige o grămadă de bani la televiziunile comerciale.

Odată ieşit din închisoare, se duse aţă într-un bar şi, după ce băuse, nu rezistă ispitei de a lăuda priceperea furnicii sale. O aşeză pe tejghea şi îl chemă pe barman.

- Ia priviţi la această furnică! Barmanul, fără a sta o clipită pe gânduri,

strivi furnica zicând:

- Vă rog să ne scuzaţi, domnule!

Atâţia părinţi şi educatori dedică ani şi ani de muncă şi pasiune pentru a-i educa pe copii şi tineri. Adesea este destulă o singură clipită pentru ca rezultatul tuturor eforturilor lor să se năruie. Deoarece întotdeauna există la colţ un astfel de nedorit „ barman “. Este mai bine să dresăm elefanţi decât furnici.

Mirajul

Un om se pierduse în deşert. Terminându-şi merindele şi apa, se ţâra cu greu pe nisipurile arzătoare. Deodată, văzu înaintea lui un pâlc de palmieri şi auzi un clipocit ca de izvor.

Încarnai descurajat, se gândi: „Acesta este un miraj. Fantezia mea îmi aduce înaintea ochilor dorinţele cele mai adânci din subconştientul meu. În realitate, nu este absolut nimic din toate acestea.”

Deznădăjduind, aiurind, se lăsă să cadă inert la pământ.

După puţină vreme, îl găsiră doi beduini. Amărâtul murise.

- Înţelegi ceva din asta? întrebă cel dintâi. Aşa aproape de oază, la doi paşi de apă şi cu curmalele aproape de gură... Cum e cu putinţă? Clătinând din cap, celălalt zise:

- Era un om modern.

Vai, lumea este plină de lumini strălucitoare şi taine, iar omul le ascunde cu mâna sa.

(Baal Schem)

Adulatorii erei tehnologice sunt dispuşi să considere drept real doar ceea ce se pretează unei clasificări raţionale. Se îmbată de bună voie cu ideea că gândirea lor ştiinţifică se fundamentează pe un teren solid, în timp ce se scufundă în abisul disperării şi angoasei.

Tainele lui Dumnezeu nu trebuie înţelese. Trebuie iubite.

CUPRINS

Trandafirul
Scaunul gol
Acolo unde se îngemănează cerul cu pământul
Povestea lupului celui rău
Cele două oglinzi
Faima
A ne juca cu Dumnezeu
Mereu găsim un motiv
Pumnul de nisip
Puterea gândului
Tapiseria
Cine susţine cerul?
Masa de duminică
Taina raiului
Tata de sub pat
Surpriza
Maimuţele şi licuriciul
Ceva ce nu este de vânzare
Norul de ploaie şi duna de nisip
Moartea parohiei6
Cu paşi mărunţi
Trei broscuţe
Magazinul
Fugarul

Conştiinţa curată
Calul sălbatic şi calul domestic
Astronomul
Doar ştiai
Ce ni s-a spus şi ce-am fi vrut să ni se spună în copilărie
60
Cei doi pelerini
Ceva bani
Peştera
Parfumul
Calul lui Alexandru
Înţelepciunea vulpii
Schimbul
Pisica
Deţinutul şi furnica
Mirajul